

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/137/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114202403
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1114202403.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobcu: X. E., K. XX.X.XXXX, I. O.: I. K. B. Č.. XX, Q., zastúpený euroadvokátom JUDr. Ľubomírom Müllerom, so sídlom: Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 14C/19/2014 - 127 zo dňa 25.4.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 14C/19/2014 - 127 zo dňa 25.4.2017 p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 14C/19/2014 - 127 zo dňa 25.4.2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy 17 000,- eur a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Vojenského obvodného súdu Prešov sp.zn. 3T 81/87 zo dňa 11.6.1987 bol žalobca uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona (ďalej len Trestný zákon), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov, sp. zn. 2 Rtv 134/90 zo dňa 9.1.1991, v spojení s uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín, sp. zn. I RTo 4/91 zo dňa 29.1.1991 bol označený rozsudok sp.zn. 3T 81/87 podľa § 14 ods. 1 písm. f./ zák. 119/1990 Zb. vo výroku o treste zrušený. Rovnako boli zrušené aj všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo stratili svoj podklad. Následne bol žalobca rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov, sp. zn. 2 Rtv 134/90 zo dňa 21.2.1991 pri nezmenenom výroku o vine odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka nepodmienečne. Oznámením Federálneho ministerstva obrany sp. zn. Rtr 109/1992 zo dňa 30.11.1992 bol žalobca čiastočne odškodnený. Bola mu priznaná náhrada ušlej mzdy vo výške 10 750,- Kčs, náhrada nákladov väzby 560,- Kčs a náhrada nákladov výkonu trestu 505,- Kčs. Vo zvyšku bolo odškodnenie zamietnuté z dôvodu, že rehabilitácia nebola úplná. Uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 4Nt/21/2012 - 65 zo dňa 24.1.2013 bola v trestnej veci žalobcu povolená obnova konania a všetky dovtedy právoplatné rozhodnutia boli zrušené. Následným uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 33Tv//2013 - 9 zo dňa 20.5.2013 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené, a to z dôvodu, že žalovaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod k postúpeniu veci. Dňa 23.9.2013 žalobca požiadal žalovaného o odškodnenie a to okrem iného, aj v rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy 17 000,- eur. Žalovaný listom zo dňa 16.1.2014 žalobcovi priznal nárok na dodatočné odškodnenie spolu

v sume 1. 243,73 eur, ako náhrady za stratu na zárobku, náhrady trov trestného konania, náhrady trov výkonu trestu, náhrady trov právneho zastúpenia a náhrady cestovných nákladov. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaný neuznal, a tento nárok si žalobca žalobou zo dňa 27.1.2014 uplatnil na súde.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 1, § 23 ods. 1, § 24 ods. 1,2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii, § 9, § 10 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, článku 36 ods. 3 zákona č. 23/1991 Zb. - Listiny základných práv a slobôd a konštatoval, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Poukázal na to, že zákon č. 190/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii a ani zákon 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom neupravuje odškodnenie nemajetkovej ujmy. V danom konaní sa žalobca domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy 17. 000,- eur v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj Dohovor). V konaní nebolo sporným, že žalobca vykonal trest odňatia slobody, vrátene väzby na základe právoplatných rozhodnutí v období od 4.5.1987 do 2.6.1987 a vo výkone trestu bol od 17.7.1987 do 28.10.1988 teda v čase, keď Slovenská republika respektíve ČSFR nebola Dohovorom viazaná. Keďže k zásahu do osobnej slobody žalobcu došlo pred tým, ako sa stal Dohovor pre Slovenskú republiku záväzný, nie je možné tento dohovor v súdnej veci aplikovať. Súd prvej inštancie uviedol, že síce podľa čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup, ale podmienky a podrobnosti náhrady škody upravuje zákon, ktorým je v súdnej veci zákon č. 119/1990 Z. z.. Vojenský obvodový súd Prešov rozsudkom sp.zn. 2 Rtv 134/90 zo dňa 21.2.1991 odsúdil žalobcu na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, čím podľa súdu prvej inštancie žalobcovi vznikol nárok na odškodnenie podľa § 23 zákona č. 119/1990 Zb. vo vzťahu k 6 mesiacom vykonaného trestu odňatia slobody, keďže označeným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 21.2.1991, sp. zn. 2 Rtv 134/90 sa ukázalo, že žalobca nemal vykonať trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. V súvislosti s označeným rozhodnutím si žalobca žiadosťou u žalovaného uplatnil právo na odškodnenie (stanoviskom Federálneho ministerstva obrany zo dňa 30.11.1992, č. Rtr 109/1992 a bol odškodnený podľa § 23 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 119/1990 Zb. vo vzťahu k 6 mesiacom uloženého trestu). Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si žalobca neuplatnil. Keďže žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 27.1.2014, žalobca si právo uplatnil po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Z. z., ktorá začala plynúť dňom 21.2.1991. Podľa názoru súdu prvej inštancie lehota na uplatnenie práva začala plynúť od okamihu vydania rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2Rtv 134/90 zo dňa 21.2.1991 a podľa § 24 ods. 2 zák. 119/1190 Zb. uplynula žalobcovi dňom 21.8.1994. Súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ žalobca podal žalobu na súd až dňa 27. 1. 2014, potom jeho právo zaniklo.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) a v spore úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

5. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytýkal, že vec nesprávne právne posúdil. Žalobca namietal, že nie je možné počítat' prekluzívnu lehotu odo dňa 21.2.1991, kedy Vojenský obvodový súd Prešov rozsudkom sp.zn. 2 Rtv 134/90 odsúdil žalobcu na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, pretože tento rozsudok bol uznesením Okresného súdu Prešov, č. k. 4Nt/21/2012 - 65 zo dňa 24.1.2013 zrušený. Lehoty nie je možné počítat' od rozhodnutia, ktoré boli ako nezákonné zrušené. Lehotu je preto potrebné počítat' od právoplatnosti uznesenia, ktoré bolo vydané následne po prejednaní pôvodnej obžaloby, teda od uznesenia Okresného súdu Prešov, č. k. 33 tv/1/2013 - 9 zo dňa 20.5.2013, z čoho potom podľa žalobcu vyplýva, že žaloba bola podaná včas. Žalobca preto odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel.

6. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na odvolacom pojednávaní viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny.

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. je účelom zákona zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvodiť dôsledky proti osobám, ktoré platné zákony vedome alebo hrubo porušovali.

9. Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. nárok na odškodnenie zahŕňa najmä:

- a) náhradu za stratu na zárobku za každý mesiac za väzbu a výkon trestu odňatia slobody vo výške 83 eur, pokiaľ poškodený nepožiada, aby sa mu namiesto tejto náhrady poskytla náhrada za stratu na zárobku počas väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa všeobecných predpisov,
- b) náhradu škody na zdraví, ku ktorej došlo v súvislosti s väzbou alebo výkonom trestu odňatia slobody, pokiaľ táto náhrada nepatrí podľa iných predpisov,
- c) náhradu trov trestného konania vo výške 6,70 eura, výkonu väzby vo výške 20 eur za každý mesiac väzby a výkonu trestu odňatia slobody vo výške 5 eur za každý mesiac výkonu trestu, pokiaľ poškodený nepožiada, aby mu bola namiesto týchto náhrad poskytnutá náhrada skutočne zaplatených trov,
- d) náhradu zaplatených trov obhajoby v pôvodnom trestnom konaní,
- e) náhradu zaplateného peňažného trestu alebo úhrnu vykonaných zrážok z odmeny za prácu pri výkone trestu nápravného opatrenia.

10. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. pri uplatňovaní nárokov podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/119/20130701>>, 26 a 27 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/119/20130701>> sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/>> o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

11. Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. nárok treba uplatniť na súde v lehote troch rokov od právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia odsudzujúceho na miernejší trest alebo rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie zastavilo; inak nárok zaniká. Počas predchádzajúceho prerokúvania nároku podľa § 9 zákona č. 58/1969 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1969/58/>>, najviac však šesť mesiacov táto lehota pre uplatnenie nároku neplynie.

12. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1990 Zb. - Ústavy SR každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánom verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

13. Podľa čl. 46 ods. 4 zákona č. 460/1990 Zb. - Ústavy SR podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

15. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

16. Zo zásady o vzťahu všeobecnej a špeciálnej právnej normy vyplýva, že ak sú naplnené podmienky pre použitie špeciálnej právnej úpravy, musí sa táto aplikovať a nie je možné použiť všeobecne právnu úpravu. Zákon č. 119/1990 Zb. má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a k zákonu č. 58/1969 Zb. a k neskôr platnému zákonu č. 514/2003 Z. z. povahu špeciálnej právnej normy k všeobecnej právnej norme. To znamená, že pre osoby, ktoré sú podľa zákona č. 119/1990 Zb. osobami oprávnenými žiadať od štátu odškodnenie, platí pre uplatňovanie a uspokojovanie majetkových nárokov zo vzťahu medzi týmito osobami a štátom špeciálna právna úprava, bez ohľadu na to, ktorý právny predpis je pre tieto osoby priaznivejší. V prípadoch, na ktoré dopadá zákon č. 119/1990 Zb., ako je tomu aj v súdnej veci, sa teda nemožno od štátu domáhať uspokojenia iných nárokov než tých, ktoré tento zákon upravuje, a to za podmienok a spôsobmi stanovenými týmto zvláštnym predpisom. Ustanovenie § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. nárok na odškodnenie náhrady nemajetkovej ujmy nezahŕňa. Žalobca bol zo strany štátu (žalovaného) v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. jednorázovo odškodnený, peňažnou sumou vo výške 1. 243,73 eur ako, náhrady za stratu na zárobku, náhrady trov trestného konania, náhrady trov výkonu trestu, náhrady trov právneho zastúpenia a náhrady cestovných nákladov. Odškodnenie nemajetkovej ujmy na základe citovaného ustanovenia zákona za daného stavu nemožno rozhodnutím súdu priznať aj napriek tomu, že v ustanovení § 23 sú jednotlivé nároky uvádzané len príkladmo. Odvolací súd poukazuje na to, že účelom zákona č. 119/1990 Zb. bolo najmä zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných normách, zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie a umožniť zo zistených nezákonností vyvolať dôsledky, ktoré platné zákona vedome alebo hrubo porušovali. V uvedenom kontexte je potrebné potom vychádzať z toho, že hoci primerané hmotné odškodnenie má nezanedbateľnú materiálnu stránku, ide skôr o symbolické odškodnenie, ktoré nadväzuje na základné morálne zadosťučinenie. Zákon č. 119/1990 Zb. je voči ďalším právnym predpisom upravujúcim odškodňovanie neprávom odsúdených osôb predpisom špeciálnym, a preto má jeho právna úprava pred všeobecnými úpravami prednosť. Z uvedeného potom vyplýva záver, že ak by mal zákonodarcu v úmysle odškodniť rehabilitované osoby aj za utrpenú nemajetkovú ujmu, bol by tento nárok v zákone výslovne uvedený. Nakoľko sa tak nestalo, nie je možné túto právnu úpravu za stavu, keď v zmysle čl. 46 ods. 3,4 Ústavy SR má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánom verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, za podmienok ustanovených zákonom, považovať za rozpornú s ústavne zaručenými právami. Podľa čl. 51 ods. 1 Ústavy SR sa týchto práv možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. To pre súdnu vec znamená, že nad rámec zákona č. 119/1990 Zb. nemožno priznať nijaké ďalšie odškodnenie, ktoré tento zákon nepriznáva, a ani súd nemôže zakladať hmotnoprávne nároky, z titulu náhrady škody (alebo iných). Odvolací súd k tomu prednáša, že ustanovenie § 24 č. 119/1990 Zb. odkazuje na zákon č. 58/1969 Zb. len v súvislosti s procesným postupom uplatnenia nárokov z neho vyplývajúcich, nie na hmotnoprávne ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. Vzhľadom na to, že zákon č. 119/1990 Zb. žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepriznáva, nemohlo dôjsť ani k jeho zániku - preklúzii, podľa § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. Postup súdu prvej inštancie, ktorý pristúpil k preskúmaniu tohto nároku v intenciách § 24 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. preto nebol správny.

17. K uvedenému ešte odvolací súd zhodne zo súdom prvej inštancie udáva, že v súdnej veci neprichádza do úvahy ani priama aplikácia čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru vzniká za predpokladu, že k zásahu do osobnej slobody dotknutej osoby došlo, respektíve tento zásah bol ukončený až potom, čo sa tento medzinárodný Dohovor stal pre Slovenskú republiku záväzný, teda od 18.3.1992, s tým, že okamih účasti tejto osoby na rehabilitácii z tohto pohľadu nie je relevantný. Právnou skutočnosťou, ktorá zakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je samotný zásah, v dôsledku ktorého bol subjekt pozbavený osobnej slobody a nie rozhodnutie o súdnej rehabilitácii, oslobodzujúci rozsudok alebo uznesenie o zastavení trestného stíhania, pretože tieto sú len podmienkou jeho priznania. V prejednávannej veci k zásahu do osobnej slobody žalobcu došlo v období od 4.5.1987 do 2.6.1987, kedy bol žalobca vo väzbe a od 17.7.1987 do 28.10.1988 kedy bol žalobca vo výkone trestu odňatia slobody a nie na základe

rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov sp.zn. 2 Rtv 134/90 zo dňa 21.2.1991. Dohovor sa stal pre Slovenskú republiku právne záväzným 18.3.1992, a preto aplikácia Dohovoru pre priznanie náhrady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nie je možná. Takýto záver vyplýva aj z judikatúry ESLP, ktorá za rozhodujúce kritérium pre uplatnenie Dohovoru považuje časový úsek, v ktorom došlo k zásahu. V opačnom prípade by došlo k porušeniu všeobecnej zásady zákazu retroaktivity v zmysle Viedenského dohovoru. Rovnako žalovaný nárok nie je možné odvodiť ani od článku § 9 ods. 5 a článku 14 ods. 6 vyhlášky č. 120/1976 Zb. o Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach a Medzinárodnom pakte o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, na ktorú žalobca poukázal na odvolacom pojednávaní dňa 24.6.2020. Označené ustanovenia vyhlášky používajú terminológiu "náhrada podľa zákona" a "vymáhateľné právo na náhradu", s tým, že povinnosťou každého štátu, ktorý je zmluvnou stranou paktu, bolo zabezpečiť tieto práva všetkým jednotlivcom na svojom území podliehajúcim jeho jurisdikcii bez akéhokoľvek rozlišovania podľa rasy, farby, pohlavia, náboženstva, politického alebo iného zmýšľania, národnostného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia (čl. 2 vyhlášky). Z uvedeného vyplýva, že predmetná vyhláška garantuje právo nároku, ale poškodenému nezakladá priamy nárok na náhradu, ale odkazuje na príslušné vnútroštátnu úpravu, teda úpravu nároku na náhradu reguluje štát už prostredníctvom špeciálnej právnej úpravy. Podľa čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy SR " každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu a orgánu verejnej správy alebo ich nesprávnym úradným postupom, ale za podmienok ustanovených zákonom" a s poukazom na čl. 51 ods. 1 Ústavy SR " domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú, preto odvolací súd ustálil, že uplatňovaný nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu nemožno bez ďalšieho vyvodíť ani z ustanovení vyhlášky o Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach a Medzinárodnom pakte o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie, i keď z iných právnych dôvodov, potvrdil, pretože tento rozsudok je vo výroku vecne správny.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).
- V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).